

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Prøver af Snorros og Saxos Krøniker i en ny Oversættelse samt et Ord til Danske og Norske

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. XXVI. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1815_255-txt-shoot-idm681.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Men nu Norge! Ja, hvad skal jeg sige, jeg har jo alt længe mærket, og sagt jeg mærkede, at *Agdes Øre* bøiede sig lidt storagtig fra *Vendils Tunge*, og det var i de sidste Dage endda ikke saa lidt, og Gerhard Schønning var ikke den eneste Nordmand som pegede Fingre ad Saxo, hvis Sagn dog syntes ham ret gode at stoppe Huller med i Landfedgatal, naar de kun lod sig flytte over Havet, og fik sig Granestylter for Fuglevinger og Brum for Sang; jeg veed det meget vel, at man i Norge beloe Saxo, mens man i Dannemark ophøiede Snorro, jeg veed det Alt og meget mere, som jeg nødig gad hørt, jeg veed det godt at de kiære Nordmænd er et haardt Folk, og bære baade Hierte og Næse en god Deel høiere end vi, og end det er tilbørligt, men jeg veed ogsaa at ere Nordmænd, at sige de jeg kalder ægte Nordmænd, end tit ei gode just at faae i Tale, saa er det og kun derom det gjælder meest med dem, thi faaer man dem i Tale, da xxviiier det og Folk med hvem man kan tale sig til Rette, og bøie de sig kun til at høre, da lade de og Hjertet synke, og da finder Sandheds Røst det paa sit rette Sted. Nu, var det min Hensigt at lokke Penge fra de Nordmænd til Saxo eller mig, da var det slet ikke svart, men da talde jeg ei heller, som jeg taler her, men efterdi nu det er ikke Sagen, men Sagen er at føle dem paa Hjertet, see derfor taler jeg saa frit, det er ei Tiggerbørn og ei Skiftinger, det er ei Vandsnak eller Barnejat, ei Krap eller Tangsalt hvis Sag jeg taler her, men det er Fædrenes kongelige Sendebud, det er Saxo og Snorro, der staae med Favnen fuld af Fortids Guld, af herlige Klenodier som de vil skiænke, naar kun Dørene oplades, det er disse Adelsmænd, som trænge ei til Nogen, som naar de ei af Kiærlighed til en vanartet Slægt lod sig bevæge til en Aftenvandring over den vindaabne Mark og de iisklædte Fjelde, kunde anderledes hvile sig paa deres Laurbær end vor Tids priste Veteraner og Kiæmper, der mod dem ere Grønskollinger og Dværge, der først maae med dem giennemleve et halvt Aartusinde, styrke, undervise og glæde Millioner, før de naae deres Skuldre; det er saadanne Svende hvis Ærende jeg røgter, i hvis Navn jeg taler, og slet maatte jeg kiende mine Folk, om jeg vilde tigge dem Huslye med sledske Ord, staae krum med Hat i Haand for at fange den usle Skilling, der dog vel ei kan fare bedre end med saadanne Riddersmænd, for hvem hver en Ædling bøier Hovedet, naar xxviiiian faaer Syn paa Frodes Guldring, og paa Hellig Olavs hvide Skjold.